

одне, а щонайменше у п'ять вікон. Чому? Основна причина полягає у тому, що не тільки у суспільстві, але й у посадових осіб органів влади є відсутнім, перш за все, чітке уявлення про те, що таке державна реєстрація прав та державний земельний кадастр, і у який спосіб вони мають «співіснувати».

Перелік використаних джерел

1. Возняк Р. Земельно-правовий процес. Навч. посібник для студентів ВНЗ / Р. Возняк, М. Ступень. – Львів: Новий світ. – 2013. – 203 с.
2. Відомчі нормативно-правові акти з питань земельних відносин. Держземагенство України. К.: 2014. – 123 с.
3. Новаковський Л. Регіональна земельна політика / Л. Новаковський, М. Шквир. – К.: Урожай. – 2014. – 214 с.
4. Новаковський Л. Соціально-економічні проблеми сучасного землевпорядкування / Л. Новаковський, М. Олещенко. – К.: Урожай. – 2013. – 306 с.
5. Закон України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обмежень». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1952-15>
6. Погрібний О. Земельне право України / О. Погрібний, І. Каракаш. – К.: Істина, 2015. – 448 с.
7. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження порядку ведення Державного земельного кадастру» №1051 від 17.10.2014. – К.: Урожай. – 2015. – 180 с.

Юлія Комарницька

студентка напряму підготовки «Геодезія, картографія та землеустрій»,

освітній ступінь «бакалавр»

Науковий керівник: **Ясінецька І.А.**

д.е.н., професор, завідувач кафедри геодезії та землеустрою,

Подільський державний аграрно-технічний університет,

м. Кам'янець-Подільський

НАУКИ ПРО ЗЕМЛЮ

Перші системні праці з наук про землю, що з'явилися в античному світі («Про камені» Теофраста, «Природнича історія» Плінія, «Географія» Страбона), а також праці середньовічних вчених Сходу («Мінералогія» Аль-Біруні та ін.) були відомі лише обмеженому колу європейських учених, причому їх вивчення зосереджувалось здебільшого в християнських монастирях [1].

Тривалий час єдиним доволі розповсюдженим рукописом, що описував гірничо-металургійну справу, був латинський манускрипт «Schedulumdevirsaeartie» («Мистецтво витоплення металів»), який було написано близько 1000 р. монахом Теофілом (Теофілусом Монком). У ньому подані поради, як силами монастирів виплавляти різні метали й сплави та «скеровувати це мистецтво на славу церкви» [4].

Науки про Землю (геонауки) охоплюють науки, що займаються вивченням планети Земля (літосфери, гідросфери та атмосфери), а також космічного простору навколо Землі. Вивчення землі служить моделлю для дослідження інших планет земної групи. Часто, кажучи про науки про Землю, вживають більш загальний термін: науки про Землю і про Всесвіт.

Геологія – система наук про Землю, особливо земну кору, її склад, будову, рухи та історію розвитку, а також розміщення корисних копалин. З середини 1960-х років з появою теорії про тектоніку плит, що підтверджувала старовинну теорію дрейфу континентів Альфреда Вегенера, розширилася сфера геологічних досліджень: на сьогодні геологи зацікавилися більш глибокими шарами земної кори і мантією, що до 1965 року було сферою дослідження геофізиків.

Геології властивий більш складний і детальний аналіз, націлений на якісний результат. Геологічні науки включають в себе безліч дисциплін, які не здатні існувати окремо:

- вулканологія – вивчає фізико-хімічну природу вулканів, а також їх динаміку. Цю науку відносять одночасно до геології, геофізики, геохімії (наука про хімічний склад каменів) і геохронології (за допомогою радіометричного методу ця наука визначає вік всієї породи або одного з її компонентів);

- геологія – описує в геологічних термінах уявлення про планету Земля з точки зору геофізики;

- геологія структури або тектоніка – займається змінами твердої оболонки Землі і структур земної кори, викликаних рухом тектонічних плит;

– геоморфологія – займається вивченням походження та еволюції рельєфу;

– палеонтологія – займається вивченням скам'янілостей, тобто скам'янілих останків різних форм життя, які колись існували на землі. Наука стоїть на стику біології і геології. Практичне значення для біології ця наука має в зв'язку з теорією еволюції та дозволяє відстежити еволюцію різних живих організмів протягом тривалих відрізків часу. Для геологів палеонтологія важлива у визначенні найважливіших керівних форм;

– геохімія – вивчає закономірності поширення та поведінки хімічних елементів в різних оболонках літосфери.

– мінералогія – вивчає природу, склад і кристалічну структуру мінералів. Мінералогія одночасно є галуззю геології та кристалографії, яка в свою чергу, відноситься до фізики;

– петрологія і петрографія – разом складають науку про гірські породи. Вони займаються вивченням і виникненням, формування та еволюції гірських порід, а також описом їх властивостей;

– літологія – вивчає осадові гірські породи [3].

Вивчення землі служить моделлю для дослідження інших планет земної групи. Після появи космічних зондів, які давали можливість досліджувати об'єкти сонячної системи, в науки про Землю була також включена планетологія. Планетологія займається вивченням Місяця, планет і їх супутників, астероїдів, метеоритів і комет [2].

На сьогоднішній день вивчення науки перетворилось в таке масштабне дійство до якого задіяно ряд вчених науковців: Георгій Миколайович Висоцький, Фрідріх Ратцель, Жак Пікар, Джеймс Альфред Ван-Аллен, Вільям Морріс Девіс, Володимир Миколайович Дмитрієв. Сучасник Аґріколи відомий італійський алхімік і металург Ванноччо Бірінгуччо тривалий час вивчав і систематизував гірничо-металургійний досвід країн Священної Римської Імперії.

Вчені прийшли до висновку, що Земля здійснює постійний обмін інформацією з Сонцем, центром Галактики і найближчими об'єктами.

Перелік використаних джерел

1. Біленко С.Б. Земля / С.Б. Біленко. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrmap.com.ua/>
2. Гайко Г.І. Історія гірництва: Підручник / Г.І. Гайко, В.С. Білецький. – Київ-Алчевськ: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», видавництво «ЛАДО» ДонДТУ, 2013. – 542 с.
3. Масляк П.О. Географія України / П.О. Масляк, П.Г. Шищенко. – К.: Зодіак-еко, 1996.
4. Топчієв О.Г. Основи суспільної географії / О.Г. Топчієв. – Одеса: Астропринт, 2009.

Костянтин Малина

студент напряму підготовки «Садово-паркове господарство»,

освітній ступінь «бакалавр»

Науковий керівник: **Лобунько Ю.В.**

к.е.н., асистент кафедри геодезії та землеустрою,

Подільський державний аграрно-технічний університет,

м. Кам'янець-Подільський

ТЕНДЕНЦІЇ ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ МЕРЕЖІ УКРАЇНИ ЯК БАЗОВОЇ ОСНОВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРИРОДООХОРОННОГО ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ

Україна, завдяки своєму географічному положенню, має надзвичайно багату та різноманітну біоту, яка з півночі на південь на відносно невеликій території утворює чотири зони: широколистяно-лісову, лісостепову, степову і присередземноморську. Як відмічає В.М. Другак, займаючи менше 6% площі Європи, вона володіє не менш 35% її біорозмаїття і за цим показником випереджає майже всі європейські країни, лише незначною мірою поступаючись еталону багатства біорозмаїття – Франції. Причиною цього є і те, що Україна є перехрестям історично різних міграційних хвиль рослинного і тваринного світу з 113 різних центрів походження, що перекочувалися через